

В моїй хатині тепло, сухо,
Палають весело дрова;
Надворі стогне завірюха,
Мов звір голодний завива.
І наддає пергу гризоті
Та каламуття голові...
Ох, як тепер отій голоті
Сидіть в нетопленім хліві?
Стирчить в заметах-горах хатка,
Подертий дах геть набік зліг,
Замісто скла паперу латка,
Проз стіни скрізь пробився сніг,
Над піччю капає із стелі,
І глина ляпає на піл;
У хаті лава тільки й стіл,
Нема й заводу тут постелі,
Чи подушок посагових,—
Лиш двоє ряден старових
Та оберемочок соломи...
Дрібнята матері-сіроми
На ній, посинівши, лежать...
А мати їх, сердешна мати,
Немов з хреста сьогодні знята,
Не буде цілу нічку спать,
Бо треба хліба заробити;
Сидить бліда, немов мара,
Іще, здається, й не стара,
А тільки, видко, лихом бита,—
Сидить і шиє в самоті
Та й на сиріток поглядає...
Каганчик ледве, ледве сяє;
Над ним снує туман густий,
В кутках горбатих аж чорніє,
Немов діди які стоять...
Дитинка стала щось стогнать
Та кашлять... в ньеньки серце мліє.
Звелася, нишком підійшла,
Зняла останню свитину,
Укрила хворую дитину
І знов робити почала...
Тільки на віях замигтіла
Сльоза гірка та накипіла...

Так от кому страшна зима,
А нам байдуже завірюха:
В моїй хатині тепло, сухо
Й палають весело дрова!

1879
